

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupený JUDr. Marií Karasovou, advokátkou se sídlem Úvoz 39, 602 00 Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2014, č. j.,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 28. 1. 2014, č. j. , byly zamítnuty námitky žalobce podané proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 22. 11. 2013, č. j. a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Citovaným rozhodnutím žalované ze dne 22. 11. 2013, č. j. byla zamítnuta žádost žalobce o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o

důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zdp“) a s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 883/2004 Sb. a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky ze dne 16. 12. 2013 doručené žalované dne 19. 12. 2013, v nichž uvedl, že žádá o nové prověření jeho podkladů pro přiznání starobního důchodu. Zmínil se o smlouvě mezi ČR a USA, která dle jeho názoru dopadá na projednávanou věc. Dále přiložil doklady od sociální pojišťovny týkající se doby pojištění získané na území Slovenska. Byl toho názoru, že doby pojištění získané na Slovensku a USA spolu s dobou pojištění v ČR mu postačují k přiznání starobního důchodu. Žalovaná přezkoumala napadené rozhodnutí v plném rozsahu, včetně rozsahu uplatněných námitek a po provedeném šetření zjistila, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a všemi dostupnými evidenčními materiály, proto dne 28. 1. 2014 vydala rozhodnutí č. j., které je předmětem soudního přezkumu.

V žalobě ze dne 25. 3. 2014 a jejím doplnění ze dne 6. 5. 2014 se domáhal žalobce zrušení přezkoumávaného rozhodnutí a vrácení věci žalované, neboť byl toho názoru, že nemá zhodnocenu veškerou dobu pojištění v kategorii I. AA. Uvedl, že má zhodnoceno pouze 160 dní v roce 1973 namísto 4053 dnů.

Žalovaná v písemném vyjádření ze dne 17. 6. 2014 navrhla zamítnutí žaloby. Uvedla, že žalobce podal žádost o starobní důchod dne 17. 6. 2013 prostřednictvím slovenského nositele pojištění s datem přiznání dávky ode dne 17. 7. 2012, tj. od 58 let a dvou měsíců věku. Na základě právního postupu dle ust. § 28, § 32 odst. 2, § 74 zdp a ust. § 14 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. dospěla žalovaná k závěru, že u žalobce nejsou splněny podmínky vzniku nároku na starobní důchod, neboť vzhledem k datu narození (dne) dosáhne důchodového věku dnem 17. 7. 2017, tj. věku 63 roků a dvou měsíců. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplnil základní podmínku - dosažení důchodového věku, nebyla zkoumána druhá podmínka - potřebná doba pojištění, neboť otázka získané doby pojištění je řešena v okamžiku splnění podmínky dosažení důchodového věku. Po pravomocně ukončeném námitkovém řízení byly ve dnech 11. 2. 2014 a dne 27. 3. 2014 doručeny žalované přípisy žalobce, kterými chtěl poukázat na to, že mu nebyla zhodnocena doba v kategorii I. AA podle ověřených kopií dokladů od předešlých zaměstnavatelů, doba pojištění od roku 2011 do 17. 3. 2014, projevil ochotu případně doplatit chybějící dobu pojištění. Při posuzování snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod dle ust. § 74 zdp vycházela žalovaná i z podkladů spisové dokumentace, z níž vyplynulo, že žalobce vykonával činnost uvedenou v ust. § 14 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. (zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech), tzv. I. AA kategorií, po dobu 3749 dnů, tj. 10 roků a 99 dnů. Ke dni 31. 12. 1992 nevykonával zaměstnání ve zvýhodněné kategorii. Potřebnou dobu zaměstnání však bylo třeba získat do dne 31. 12. 1992, neboť ode dne 1. 1. 1993 byly pracovní kategorie na území ČR zrušeny. Nárok na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod v 58 letech by mohl získat po odpracování 16 let v I. A pracovní kategorii, pokud by toto zaměstnání trvalo ke dni 31. 12. 1992, v I. AA pracovní kategorii (hlubinné doly) po odpracování 12 let v této kategorii, pokud toto zaměstnání trvalo ke dni 31. 12. 1992, případně v 55 letech po odpracování 15 let v I. AA pracovní kategorii (hlubinné doly). Z výše uvedených důvodů navrhla žalovaná zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o starobní důchod dne 17. 6. 2013 s požadavkem přiznání dávky ode dne 17. 7. 2012. Ve spise se dále nachází rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2013, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 28 zdp a s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 s odůvodněním, že jeho důchodový věk činí 63 let a dva měsíce (ust. § 32 odst. 2 zdp). Tohoto věku však žalobce nedosáhl, v době podání žádosti jeho věk činil pouze 58 let a dva měsíce. Dále jsou ve spise evidovány i podkladové materiály, a to evidenční listy důchodového pojištění, potvrzení VOKD, a.s. Ostrava prokazující dobu výkonu vybraného zaměstnání hornictví, evidenční list důchodového zabezpečení a rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2014, č. j.

Jednání v předmětné věci proběhlo dne 10. 12. 2015. Žalobce nebyl jednání přítomen, jeho neúčast byla omluvena právní zástupkyní, která v souladu s žalobními námitkami navrhovala zrušení přezkoumávaného rozhodnutí žalované a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí pokládala za nezákonné s argumentací, že žalovaný nerespektoval právní postup dle nařízení vlády č. 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993.

Zástupkyně žalované se neztotožnila s právní argumentací právní zástupkyně žalobce s tím, že v daném případě nelze aplikovat citované nařízení vlády č. 363/2009 Sb., neboť právní kritéria ke snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod nebyly u žalobce splněny. Navrhla proto zamítnutí žaloby.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jemu předcházející v mezích a rozsahu uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**

V projednávané věci jde o posouzení, zda žalobce splňuje podmínky pro poskytnutí starobního důchodu podle ust. § 28 zdp nebo ust. § 74 zdp, podle něhož „nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. 1. 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v první pracovní kategorii nebo v první (druhá) kategorii funkcí zůstávají zachovány do 31. 12. 2018. Snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk.“

V posuzované věci je zřejmé, že se žalovaná hodnocením žalobcem navržených důkazů zabývala, posuzovala zákonné podmínky pro vznik nároku na starobní důchod z hlediska právního režimu citovaných právních ustanovení zákona o důchodovém pojištění. Je třeba uvést, že správní soudnictví je založeno na přezkumu rozhodnutí správních orgánů. Správní soud je sice povinen doplnit dokazování v rozsahu nezbytném k rozhodnutí o žalobních námitkách, nesmí však nahrazovat důkazní činnost správních orgánů tam, kde závěru o skutkovém stavu nepředcházelo nezbytné dokazování, resp. kde toto dokazování je

s ohledem na námitky uplatněné již v průběhu správního řízení evidentně nedostačující. Tato situace však v projednávané věci nenastala, neboť skutková zjištění správního orgánu byla dostatečná.

Žalobce podal žádost o starobní důchod dne 17. 6. 2013 prostřednictvím slovenského nositele pojištění s požadavkem jeho přiznání ode dne 17. 7. 2012, tj. od dosažení věku 58 let a dvou měsíců. Podle ust. § 32 odst. 2 zdp „*u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1977 se důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu. Stanoví-li se důchodový věk s přičtením kalendářních měsíců, považuje se za důchodový věk věk dosažení v posledním přičteném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce; neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni posledního přičteného kalendářního měsíce.*“ V daném případě vzhledem k datu narození žalobce, tj. den, činí jeho důchodový věk 63 roků a dva měsíce, tzn., že důchodového věku dosáhne dnem 17. 7. 2017.

Dle ust. § 28 zdp nárok na starobní důchod je vázán na dvě zákonné podmínky:

- 1) získání potřebné doby pojištění,
- 2) dosažení stanoveného věku.

Vzhledem k tomu, že žalobce důchodového věku dosáhne až dnem 17. 7. 2017, pak otázka získané doby pojištění nemůže být řešena, tato je řešena v okamžiku splnění podmínky dosažení důchodového věku.

Nicméně žalovaná zkoumala, zda žalobci nevznikl nárok na snížení věkové hranice pro odchod do důchodu v 58 letech, jak i nárokoval. Z podkladové dokumentace vyplynulo, že jmenovaný vykonával zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm v podzemí v hlubinných dolech, což je zaměstnání, které dle ust. § 14 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. je zařazeno do první pracovní kategorie, v níž se vykonávají soustavné a v průběhu kalendářního měsíce převážně práce rizikové, při kterých dochází k častým a trvalým poruchám zdraví pracujících působením škodlivých, fyzikálních a chemických vlivů. Žalobce tuto činnost zařazenou do kategorie I. AA vykonával po dobu 3749 dnů, tj. 10 roků a 99 dnů. Nicméně a pro věc podstatná je skutečnost, že se jednalo o dobu pojištění od roku 2011 do dne 17. 3. 2014, ačkoli potřebnou dobu zaměstnání bylo nutno získat do dne 31. 12. 1992 (ust. § 14 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb.).

Optikou tohoto náhledu je proto zřejmo, že postup žalované nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, ve světle výše uvedených zásad proto soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Žalobce ve věci samé nebyl úspěšný, žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení (ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být

stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. prosince 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová